

KIND EN BIJBEL

SCHEEPJE ONDER JEZUS' HOEDE

DOOR ANNE DE VRIES

Kind en bijbel

**Scheepje
onder Jezus' hoede**

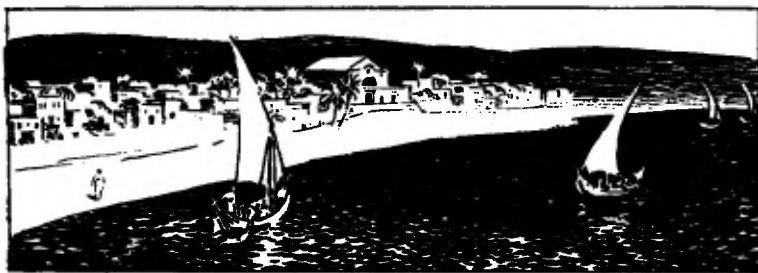
door

ANNE DE VRIES

Tekeningen van Tjeerd Bottema

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90266 44 38 8

ijk eens, wat een groot water! En wat een mooie scheepjes varen daar op. Dat zijn *visserss*scheepjes.

De zon blinkt op de zeilen en op de golven en ook op de huizen aan de kant. Daar ligt een stad aan het water. Die heet *Kapernaïm*. Daar wonen een heleboel mensen. Zie je de bergen wel, langs het water? Aan de overkant zijn ze ook. Maar die kun je haast niet zien. Zó groot is dat water!

Het is een *zee*. De zee van *Galilea*.

Kijk, één scheepje is dicht bij de kant. Daar zijn twee mannen op, twee broers. Dat zijn vissers. Ze heten *Petrus* en *Andreas*.

Zie je wel, wat ze doen? Ze gooien een net in het water. Daar willen ze vissen in vangen. Dat is hun werk. Ze doen het graag. Ze vinden het mooi werk.

Maar dan komt er een man aanwandelen, langs de kant van de zee. Een man in een wit kleed. Die blijft

staan en kijkt naar de vissers.

De vissers kijken ook naar hem. En ze zijn blij om hem te zien. Want ze weten wel, wie die man is. Het is de Here Jezus!

De Here Jezus zegt: „Kom maar met Mij mee, dan zal Ik jullie nog veel mooier werk leren. Ik zal je leren, om de mensen blij en gelukkig te maken. Kom maar, dan mag je mijn vrienden worden, mijn *discipelen*.”

Petrus en Andreas zeggen: „Graag Here, we komen er al aan!”

En dan gaan ze met Jezus mee. Hun scheepje en hun netten laten ze zo maar achter.

En kijk, een eindje verder, daar ligt wéér een scheepje. Dat ligt vast aan de kant. Er zit een stel mannen in. Die zijn bezig om de netten weer heel te maken. Die waren kapot gegaan bij het vissen.

Eén *oude* man is erbij. Dat is de vader. En twee *jonge* mannen, dat zijn de zoons.

De één heet *Jacobus* en de andere *Johannes*.

En dan zijn er ook nog een paar knechten in het schip. Die helpen ook mee.

Maar dan komt de Here Jezus eraan. Die roept Jacobus en Johannes. Hij zegt: „Kom, dan mag je mijn discipelen worden.”

En die twee gaan ook dadelijk mee. Hun vader en de knechten kunnen het werk wel verder doen.

Nu heeft de Here Jezus al vier discipelen.

Ze liepen met de Here Jezus mee, van de ene stad naar de andere. En overal waar bedroefde mensen waren, ging de Here Jezus ze weer blij maken.

Soms zag Hij mensen die bedroefd waren, omdat ze niet goed konden *lopen*. Hun *voeten* waren ziek. Maar de Here Jezus pakte ze bij de hand en zette ze rechtop. En dan waren ze weer beter. Ze konden weer lopen en springen. Wat waren ze dan blij!

En soms kwam er iemand die bedroefd was, omdat hij niet goed kon *zien*. Zijn *ogen* waren ziek. Nu moest hij altijd in het donker leven. Hij was blind. Maar de Here Jezus streek met zijn hand over die zieke ogen en dan waren ze weer beter. De man kon alles weer zien. Wat was hij dan blij!

Maar de meeste mensen waren niet ziek. En toch waren ze soms bedroefd. Ze hadden zoveel kwaad gedaan, die mensen. En nu waren ze bang, dat God hen straffen zou en dat ze niet in de hemel mochten komen.

En *die* mensen ging de Here Jezus ook weer blij maken. Hij vertelde ze, dat God ze liefhad. Dat Hij de *zondaars* liefhad. En Hij zei ook: „Ik zal wel zor-

gen, dat jullie toch in de hemel mogen komen! Al heb je ook nòg zoveel kwaad gedaan. Als je er maar spijt van hebt. En als je God maar echt wilt liefhebben.”

Dat was een blijde boodschap voor die mensen! Wie dat hoorde, kon niet meer bedroefd zijn. De Here Jezus zei: „Je mag altijd bij mij komen, als je bedroefd bent. Dan zal Ik je blij maken.”

Toen kwamen er hoe langer hoe meer mensen. Die wilden allemaal de blijde boodschap horen. Wel *honderd*, wel *duizend* mensen stonden soms naar Jezus te luisteren.

p een keer kwam de Here Jezus weer terug bij de zee. Toen dacht Petrus: „Nu kan ik nog fijn even gaan vissen!”

En toen het avond was, ging hij met zijn broer de zee op. Ze gooiden hun net uit en ze visten de hele nacht. Want de nacht was de beste tijd om te vissen. Maar toen het morgen was, hadden ze nog niets gevangen. Toen legden ze hun schip maar weer vast aan de kant en gingen de netten schoonspoelen. Daar zaten allemaal waterplanten en schelpen in.

En kijk, toen kwam de Here Jezus eraan. En een heleboel mensen liepen achter Hem aan.

De Here Jezus ging aan de kant van de zee staan, om tegen die mensen te praten. Om ze de blijde boodschap te vertellen, dat God de mensen liefheeft.

De mensen wilden allemaal heel dicht bij de Here Jezus staan. Ze duwden mekaar, om vooraan te komen. Ze duwden de Here Jezus bijna het water in. Toen stapte de Here Jezus in het scheepje van Petrus. Hij vroeg: „Wil je wel een klein eindje van de kant af varen, Petrus?”

Dat deed Petrus. Toen konden de mensen niet meer bij de Here Jezus komen. Ze konden Hem niet meer in het water duwen. En ze konden Hem toch allemaal goed zien.

De Here Jezus vertelde van de hemel en van God. Het was zo mooi! De mensen zaten heel stil te luisteren, aan de kant van de zee.

Maar toen werd het middag. En toen werd het zo warm. De zon stond te branden aan de lucht.

Toen hield de Here Jezus op. Hij zei tegen Petrus: „Vaar nu de zee op en gooi je netten in het water. Dan zullen we vis gaan vangen.”

Petrus keek Hem verwonderd aan. Nu, midden op de dag? Dat was geen goeie tijd om te vissen. Dan kòn je geen vissen vangen!

Petrus zei: „Meester, wij hebben de hele nacht gevist en toen hebben we ook al niets gevangen.”

Maar ineens dacht hij eraan, dat het de Here Jezus was die het zei. De Here Jezus moest hij toch gehoorzamen? Daarom zei Petrus: „Maar omdat *U* het zegt, zal ik het doen.”

Toen stuurde hij zijn sloopje de zee op en daar gooiden ze het net uit. En toen wachtten ze een poosje. Petrus dacht: „Zouden er nu vissen in het net komen? Dat kàn toch niet?”

Maar o, wat vergiste hij zich! Want toen ze het net weer in het schip wilden trekken, toen lukte dat niet. *Zó* zwaar was het: vol met vissen! Het net scheurde ervan!

Hoe moesten ze nu al die vissen in het schip krijgen?

Maar daar dichtbij waren Jacobus en Johannes met hun schip. Die riepen ze gauw. Die moesten komen helpen. Met zijn allen trokken ze het net uit het water. De beide schepen waren vol met vis!

Toen Petrus dat zag, schaamde hij zich. Want hij had nog wel gedacht, dat ze niets zouden vangen. Hij had eigenlijk de Here Jezus niet geloofd.

„Wat ben ik toch dom,” dacht Petrus. „En wat is de Here Jezus toch wijs en groot. Hoe kan ik nou zijn vriend zijn?”

Hij viel op zijn knieën en zei: „Och Here, ga maar weg. Laat mij maar alleen, want ik ben een zondig mens!”

Maar de Here Jezus zei vriendelijk: „Stil maar, hoor, je mag toch mijn vriend zijn. Je moet immers dat mooie werk leren, om de mensen blij te maken?”

en poosje later riep de Here Jezus nog meer mannen, die zijn discipelen mochten zijn. In 't laatst had Hij er *twalf*. Twaalf trouwe vrienden, die altijd bij Hem wilden blijven. En die allemaal dat mooie werk wilden leren.

Ze zaten erbij, als de Here Jezus tot de mensen sprak en dan luisterden ze goed.

Als de Here Jezus een wonder deed, waren zij erbij en dan schitterden hun ogen. O, de Here Jezus kon alles! Zieken maakte Hij weer gezond. Blinden maakte Hij weer ziende. Ja, zelfs iemand die gestorven was, kon Hij weer levend maken!

De discipelen hielden veel van de Here Jezus. En de meeste mensen ook. Die wilden allemaal graag zijn vrienden zijn.

Maar er waren ook mensen die *niet* van Hem hielden.

Waarom niet?

Omdat zij *slecht* waren en de Here Jezus *goed*. Omdat ze God niet liefhadden. Omdat ze niet wilden doen, wat de Here Jezus zei, dáárom hielden ze niet van Hem.

O nee, *die* mensen waren zijn vrienden niet. Die waren zijn *vijanden*.

p een keer ging de Here Jezus naar Jeruzalem. En de discipelen gingen mee.

Jeruzalem was een grote stad. Daar stond een heel groot huis, dat was de tempel. Dat was het huis van God. Daar gingen de mensen bidden.

De Here Jezus ging er ook bidden met zijn discipelen. En Hij praatte er met de mensen. Hij maakte de mensen weer blij en gelukkig. Maar daar in Jeruzalem, daar woonden de meeste vijanden. Die plaagden de Here Jezus, die loerden op Hem, om Hem kwaad te doen. Ze wilden Hem wel slaan. Ze wilden Hem wel dóódslaan, zó boos waren ze op Hem!

Maar dat konden ze niet. De Here Jezus kon immers alles. Hij kon ook wel zorgen dat zijn vijanden Hem geen kwaad deden. Niemand kon de Here Jezus kwaad doen, als Hij het *zelf* niet wou!

De Here Jezus bleef niet in Jeruzalem. Hij kwam weer terug bij de zee. En daar begon Hij weer zijn mooie werk, om de mensen blij te maken.

Op een keer was Hij de hele dag aan het werk geweest. Er was zoveel te doen, want er waren zoveel bedroefde mensen. Hij had met de mensen gepraat, Hij had ze van God verteld, Hij had de zieken weer beter gemaakt. En Hij had ook weer in het scheepje

van Petrus tegen de mensen zitten praten.

Maar toen het avond werd, was de Here Jezus moe. En nog steeds kwamen er mensen bij Hem. Ze wisten niet, dat Hij zo moe was. Ze lieten Hem niet met rust.

Toen zei de Here Jezus tegen Petrus: „Laten we overvaren naar de andere kant van de zee.”

Aan de overkant van de zee woonden geen mensen. Daar was het heel stil. Daar waren alleen maar bergen. Dáár kon de Here Jezus lekker uitrusten.

Het scheepje voer de grote zee op. De Here Jezus ging achter in het schip liggen slapen. En de discipelen praatten zachtjes, om Hem niet wakker te maken.

Eerst was het heel mooi weer. De sterren begonnen te schijnen. Het windje blies zacht in het zeil en duwde het scheepje voort. En de golfjes klotsten zacht tegen het schip, alsof ze ermee wilden spelen. Maar toen ze midden op zee waren, werd het anders!

De sterren gingen weg. De hele lucht werd donker. En de wind begon hard te waaien. De kleine golfjes werden heel erg groot! Ze klotsten niet langer tegen het schip, ze *sloegen* ertegen, alsof ze ermee *vechten* wilden. Alsof ze dat arme kleine scheepje kapot wilden slaan!

De wind greep het scheepje en gooide het voor

zich uit. En de wind greep het weer en joeg het over de zee! Het kleine scheepje danste op en neer op de hoge golven en soms sloeg het bijna om! Toen werden de discipelen bang! Want de golven sloegen soms over het schip heen! Het was soms bijna helemaal onder water! Straks zou het misschien wel zinken. Dan zouden ze allemaal verdrinken in het diepe water. De Here Jezus ook!

Waar was de Here Jezus? Lag Die nu nog steeds te slapen? Kon het Hem dan niets schelen, dat ze allemaal zouden verdrinken?

De discipelen gingen naar Hem toe. Ze maakten de Here Jezus wakker en riepen: „O Meester, help ons toch! Meester, wij verdrinken! Kan het U dan niets schelen, dat wij allemaal verdrinken?”

Toen werd de Here Jezus wakker. Hij hoorde de wind wel loeien en de golven bruisen, maar Hij schrok er helemaal niet van.

Hij vroeg: „Waarom zijn jullie zo bang? Ik zal jullie toch niet laten verdrinken?”

Toen stond Hij op. Hij stond rechtop in het schip en keek de zee en de wind boos aan.

Hij zei: „Stil, wind! Stil, zee! Zwijg, zeg Ik je!”

En zie, toen werd het ineens stil, wonderlijk stil. De wind durfde niet meer te waaien. En de hoge golven durfden niet meer tegen het schip te slaan.

Ze gingen gehoorzaam liggen. Ze moesten allemaal doen wat de Here Jezus zei.

Toen vroeg de Here Jezus aan de discipelen: „Zie je nu wel, dat je bij Mij altijd veilig bent?”

De discipelen durfden niets te zeggen. Ze schaamden zich zo.

En toen ze weer verder voeren over die mooie stille zee, fluisterden ze tegen elkaar: „Hoe kàn dat toch, dat zelfs de wind en de zee Hem gehoorzamen?”

En ze dachten: „We hoeven nooit bang te zijn, als de Here Jezus maar bij ons is!”

aar een poos later hebben de discipelen geleerd, dat de Here Jezus óók wel voor je zorgen kan, als Hij *niet* bij je is!

Dat Hij je *altijd* ziet, al ben je ook alleen. Al is het ook donker. En dat Hij je dan toch nog wel helpen kan.

Dat je altijd veilig bent, als de Here Jezus je vriend is.

Ze waren toen de hele dag tussen de bergen geweest, aan de overkant van de zee, de Here Jezus en zijn discipelen. En een heleboel mensen waren er ook naar toe gekomen, wel *vijfduizend* mensen. Toen het avond werd, zei de Here Jezus: „Varen jullie maar vast naar de overkant, dan zal Ik de mensen naar huis sturen. Ik kom later wel.”

De discipelen wilden liever niet. Ze wilden bij de Here Jezus blijven. Maar ze moesten gehoorzaam zijn.

Ze gingen in het schip en voeren weg. Maar ze moesten tegen de wind in varen. Ze moesten hard roeien om vooruit te komen.

De wind begon hoe langer hoe harder te waaien. De discipelen roeiden de halve nacht en toen waren ze nog midden op zee. Ze konden niet verder komen.

De hoge golven spatten uit elkaar tegen het scheepje en dat kleine scheepje kraakte ervan! Het danste

en slingerde op de hoge golven! Het kon wel stukslaan op die golven! En dan zouden ze allemaal verdrinken!

Toen werden de discipelen zo bang! Ze dachten: „Nu zijn we helemaal alleen midden op die gevaarlijke zee. Nu is de Here Jezus er niet om ons te helpen, zoals de vorige keer! Hij weet niet eens, hoe erg het met ons is! Hij ziet ons niet! Nu moeten we misschien wel allemaal verdrinken!”

Maar de Here Jezus wist het wel. Hij zag zijn discipelen wel!

Hij was nog tussen de bergen, helemaal alleen in het donker. Hij had de mensen naar huis gestuurd en was een berg op gegaan, om daar te bidden.

Maar Hij vergat zijn discipelen niet. Hij zag ze wel daar ver weg in het donker! De Here Jezus kan wel dwars door het donker heen kijken!

Hij zag, hoe hard ze roeiden om het schip vooruit te krijgen. En Hij zag ook, hoe bang ze waren en hoe ze naar Hem verlangden. Toen ging Hij naar ze toe.

Niet met een schip. Dat hoefde niet. Het water kon de Here Jezus niet tegenhouden. Het water moest Hem gehoorzamen.

De Here Jezus zei: „Water, je moet Mij dragen.” En toen droeg het Hem. De Here Jezus liep *over* het water naar het scheepje van zijn discipelen.

Die roeiden en roeiden en ze waren zo bang dat ze zouden verdrinken. En toen zagen ze ineens iets wits over het water aankomen. Ze schrokken ervan.

„Een spook! Een spook!” riepen ze.

Maar toen hoorden ze de stem van de Here Jezus. Die zei: „Schrik maar niet, want *Ik* ben het!”

O, wat werden ze toen blij! De Here Jezus kwam weer bij ze! Hij had ze *niet* vergeten!

Petrus riep: „Here, bent U het? Loopt U zo maar over het water? Mag ik bij U komen? Mag ik ook over het water lopen?”

„Kom maar,” zei de Here Jezus.

Toen klom Petrus uit het schip en zette zijn voeten op het water. En zie, het water droeg hem! Hij zakte er *niet* door. Hij liep over het water naar Jezus toe. En hij was helemaal niet bang. Want hij keek naar Jezus en hij wist, dat Die wel voor hem zorgen kon.

Maar de wind waaide zo hard! En de golven bruis-ten zo onder zijn voeten! Het water was zo donker en zo diep! Toen Petrus dat zag, werd hij toch wel bang. Hij *vergat* de Here Jezus. En opeens, daar zakte hij weg in de diepte!

„Here! Help!” riep Petrus.

Maar de Here Jezus was al bij hem en greep hem bij de hand. Hij trok Petrus uit het water en zei:

„Kleingelovige, waarom heb je Mij vergeten?”

Hand in hand liepen ze naar het schip en klommen

erin. En zie, toen ging het net als de vorige keer.
Het werd stil.

De wind waaide niet meer. De golven sloegen niet
meer tegen het schip.

De wind en de golven wisten wel, wie er nu in
dat scheepje was!

Maar de discipelen wisten het nu ook wel!

Ze vielen op hun knieën voor de Here Jezus neer
en zeiden heel eerbiedig: „O Here, wat bent *U*
machtig! U bent de Zoon van God! U kunt altijd
voor ons zorgen!”

Ja, *nu* wisten ze het goed! Als de Here Jezus je
vriend is, dan ben je *altijd* veilig! Dan hoef je
nooit meer bang te zijn!

oen is Jezus een hele tijd niet meer bij de zee geweest en zijn discipelen ook niet. En in die tijd is er zo veel gebeurd. Veel *moois*, maar ook veel *verdrietigs*.

En in Jeruzalem, daar is het allerverdrietigste gebeurd. Maar óók het allermooiste! Zo mooi, dat we het nooit mogen vergeten!

Daar heeft Jezus de straf gedragen voor de zondige mensen. Ook voor ons!

Daar heeft Hij ervoor gezorgd, dat wij allemaal in de hemel kunnen komen.

O, de straf was vreselijk zwaar. De vijanden van de Here Jezus hebben Hem gevangen genomen. En toen hebben ze Hem gebonden met touwen, en geslagen, en bespot. En ze hebben Hem zoveel pijn gedaan!

En weet je, wat nog haast het verdrietigste van alles was?

Dat één van de discipelen ze daarbij geholpen heeft. Dat was *Judas*. Die heeft Jezus *verraden*. Die heeft Hem *verkocht* aan de vijanden.

En weet je, wat óók zo verdrietig was?

Dat één van de andere discipelen net gedaan heeft alsof hij niet bij Jezus hoorde. Alsof Jezus geen vriend van hem was.

Dat was *Petrus*. Die heeft Jezus *verloochend*.

Hij heeft gezegd, dat hij Jezus niet kende en dat hij geen vriend van Hem was. Want anders was hij bang, dat de vijanden hem ook kwaad zouden doen. *Drie* maal heeft Petrus de Here Jezus verloochend.

Maar hij had er wel heel veel spijt van. O, hij heeft gehuild, zo'n spijt had hij ervan!

De vijanden hebben de Here Jezus meegenomen en Hem aan een kruis gehangen, tussen twee moordenaars in. Met spijkers door zijn handen en spijkers door zijn voeten! Net alsof Hij zelf ook een moordenaar was!

En toen riepen ze: „Als U de Zoon van God bent, kom dan van het kruis af!”

O, de Here Jezus kòn het wel! Hij kon *alles*.

Want Hij was de Zoon van God.

Maar Hij deed het *niet*. Hij *wou* die vreselijke straf dragen, om ons in de hemel te brengen.

De hele dag heeft Hij daar gehangen. Toen is Hij gestorven. En Hij is begraven in een graf daar dicht bij. Toen was de Here Jezus dood.

De discipelen waren zo vreselijk verdrietig. Want ze dachten: „Nu hebben de vijanden het tóch gewonnen ... Nu krijgen we onze Meester nooit meer terug!”

Die domme discipelen!

De Here Jezus had het juist *gewonnen*! Hij had de straf gedragen. Nu was zijn werk gedaan. Nu konden alle mensen die Hem wilden liefhebben, in de hemel komen.

De Here Jezus was sterker dan *al* zijn vijanden. Oók sterker dan de dood.

De dood kon Hem niet vasthouden. Drie dagen is de Here Jezus in het graf geweest. En toen is Hij weer opgestaan en uit het graf gegaan. Hij was weer levend geworden. En al de discipelen hebben Hem gezien.

O, wat was dát een heerlijke dag, toen Jezus weer was opgestaan uit de dood! Toen de discipelen hun Meester weer terug hadden!

Toen heeft Jezus gezegd, dat ze nu naar de zee moesten gaan en dat Hij dáár bij ze zou komen.

n zie, op een dag, daar waren ze weer: Petrus en de andere discipelen. En aan de kant lag nog altijd het scheepje van Petrus. Dat scheepje waar hij zo vaak mee gevaren had, dat lag daar aan de kant van de zee, alsof het op zijn meester wachtte.

„Ik ga vissen!” zei Petrus.

„Wij gaan mee,” zeiden Jacobus en Johannes.

„Wij gaan ook mee,” zeiden een paar anderen.

En toen klommen er zeven mannen in dat scheepje en voeren de zee op. Het liep al tegen de avond. Ze gooiden het net uit en visten de hele nacht. Heel die lange donkere nacht dobberden ze rond op het water. Maar toen het morgen werd, hadden ze nog niets gevangen.

Toen hoorden ze een stem die hen riep. Aan de kant stond een man in een wit kleed. De discipelen konden hem haast niet zien, want het was nog een beetje donker. Maar ze hoorden wel, wat hij zei.

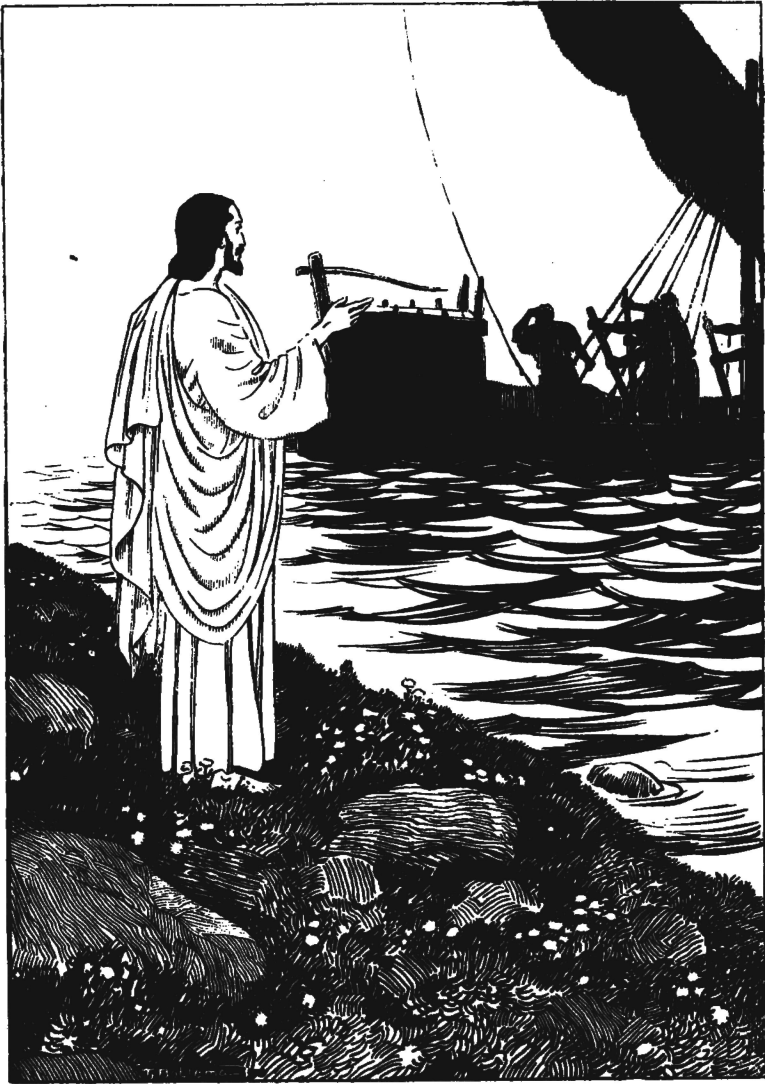
„Hebben jullie ook wat te eten?” riep de man.

„Nee,” riepen ze terug.

„Gooi het net dan aan de andere kant van het schip,” riep de man. „Dan zul je vangen!”

Ze probeerden het. Ze gooiden het net aan de rechterkant van het schip, ze roeiden een eindje verder en toen trokken ze het net weer omhoog.

Ja, ze *wilden* het omhoog trekken, maar ze konden

het niet. Zó vol was het!

Wat waren de discipelen blij! Die man had tòch gelijk gehad. Maar *wie* was die man dan toch?

Johannes dacht er het eerst aan. Hij zei tegen Petrus: „Het is de Here!”

Natuurlijk, het was de Here! En toen kon Petrus het niet meer uithouden in het schip. Hij sprong zó maar in het water en plonsde naar de kant.

Petrus moest bij de Here Jezus zijn!

De andere discipelen voeren het schip naar de kant. Toen zagen ze de Here Jezus zitten bij een vuurtje. Op dat vuurtje lag al vis te bakken. En brood was er ook. De Here Jezus zat op zijn discipelen te wachten. En Hij had alles al voor ze klaar.

Jezus zei: „Breng nog eens een paar van de vissen die je nu gevangen hebt.”

Petrus ging ze halen. Hij trok het net tegen de wal op en telde de vissen. *Honderd drie en vijftig* waren het er! Allemaal *grote* vissen! En tòch was het net niet gescheurd! Wonderlijk was dat!

Dat is een heerlijke morgen geworden, daar aan de kant van de zee!

Ze zaten in een kring om het vuur, de Here Jezus en zijn discipelen. Hij nam het brood en deelde het uit. Hij gaf hun ook te eten van de vis. En de discipelen keken stil en eerbiedig naar hun Meester.

Ze vonden het zo heerlijk, dat Hij weer bij ze was. Maar Petrus was een beetje verlegen. Hij dacht: „Zou ik nu nog wel dat mooie werk mogen doen, dat de Here Jezus ons geleerd heeft? Mag ik nog wel zijn knecht zijn?”

En de andere discipelen dachten ook: „Hoort Petrus er eigenlijk nog wel bij?”

Want hij had toch wel heel lelijk gedaan! *Drie* maal had hij Jezus *verloochend*. *Drie* maal had hij gezegd, dat hij niet bij Hem hoorde.

Toen ze klaar waren met eten, vroeg de Here Jezus: „Petrus, heb jij Mij meer lief dan de andere discipelen?”

Petrus schrok. Ja, dat had hij vroeger gezegd: dat hij veel meer van Jezus hield dan al de anderen. Maar dat durfde hij nu niet meer te zeggen. Hij had zo lelijk gedaan.

Maar hij hield toch wel veel van Jezus. En dat wist Jezus toch zelf ook wel?

Petrus zei zacht: „Ja Here, U weet dat ik U liefheb.”

Jezus antwoordde: „Dan mag je mijn knecht zijn.” Het was een poosje stil.

Toen vroeg Jezus weer: „Petrus, heb je Mij lief?”

Petrus werd verdrietig. Geloofde Jezus hem niet meer? O, hij had ook zo vreselijk gelogen!

Petrus zei bedroefd: „Here, U weet toch wel dat

ik U liefheb?"

Jezus zei: „Dan mag je ook mijn knecht zijn.”

Weer was het een poosje stil.

Maar toen vroeg Jezus voor de derde maal: „Petrus, heb je Mij werkelijk lief?"

Toen werd Petrus toch zo vreselijk verdrietig. Want *nu* begreep hij het! *Drie maal* had hij gelogen, en gezegd dat hij Jezus niet kende. Nu moest hij ook *drie maal* zeggen, dat hij Jezus tòch liefhad!

Petrus snikte het uit: „Here, U weet immers alles! Dan weet U toch ook wel, dat ik U liefheb?"

Jezus antwoordde: „Dan mag je toch mijn knecht zijn en de wereld ingaan, om mijn werk te doen.”

En Hij zei ook: „Vroeger deed je, wat je *zelf* graag wilde, Petrus. Maar nu moet je doen, wat *Ik* wil.”

En toen was het weer helemaal goed. Toen wisten ook de andere discipelen, dat Petrus tòch bij ze hoorde. En dat de Here Jezus hem alles vergeven had.

De Here Jezus is niet lang meer bij zijn discipelen gebleven. Toen is Hij naar de hemel gegaan. Want zijn werk op aarde was gedaan.

En een poosje later zijn de discipelen begonnen met het mooie werk dat de Here Jezus hun had geleerd. Petrus ook. Toen zijn ze de wereld in gegaan, om overal de mensen blij te maken. Om ze van Jezus te

vertellen.

Dat werk was soms erg moeilijk!

En ook gevaarlijk!

Maar de discipelen waren niet bang.

Want *Jezus* hielp ze.

Jezus zorgde voor ze.

Dàt hadden ze in hun scheepje al geleerd: als

Jezus je vriend is, dan ben je *altijd* veilig!

Dan hoef je *nooit* meer bang te zijn!

Zul je het nooit vergeten?

DE ARKE DES BEHOUDS.

't Scheepken onder Jezus' hoede,
met zijn kruisvlag hoog in top,
neemt als arke der verlossing
allen, die in nood zijn, op.
En sta de zee al hol en hoog,
en zweep' de storm ons voort,
wij hebben 's Vaders Zoon aan boord,
en 't veilig strand voor oog.

Arme zondaar, zie de kruisvlag,
wapprend langs den oceaan!
Kom tot Jezus, wie Hem volgen
kan geen noodstorm doen vergaan.
Dies klinkt als psalm tot God omhoog
ons vroolijk dankaccoord:
„Wij hebben 's Vaders Zoon aan boord,
en 't veilig strand voor oog”.